

kend door het conflict tusschen de mannen van de theorie en van de praktijk. De technische kennis door een leerling opgedaan aan een vakschool wordt soms als een hinderpaal beschouwd bij de opnemings in den vakarbeid door de mannen van de praktijk. Vele huisvrouwen nemen ongaarne een hulp in de huishouding aan, die is opgeleid op een huishoudschool. De oorzaak van dit conflict is, dat hij die overgaat van den éénen vorm van vaardigheid tot den anderen, altijd iets moet afleeren, dat hij reeds meester is geworden. De schrijver op de tikmachine gebruikt bijna dezelfde spieren als de bespeler van de piano. Toch verschillen deze beide vaardigheden wat den aanslag van de toetsen betreft. Het gevolg daarvan is, dat de schrijver op de tikmachine vele dingen moet afleeren eer hij de piano kan bespelen.

In de opvoedkunde bestaat er conflict tusschen de vóór- en tegenstanders van de z.g. formeele training. Door het onderwijs krijgt een leerling wel macht in 't algemeen, maar niet de macht om die kennis te gebruiken. Le Bon's motto was: „De opvoeding is de kunst om kracht over te brengen van het bewuste naar het onderbewuste leven”. Zoodra we de één of andere kunst meester zijn, verdwijnt het bewuste opzicht over ons doen en laten en werken we mechanisch. Bij de overdracht van vaardigheid b.v. van kantoorwerk naar handwerk komt alles aan op de bewuste opmerkzaamheid, zoodat we weinig nut hebben van wat reeds gewoonte was geworden. Wat heeft b.v. een gymnasiast, die getraind is in de klassieken, aan al zijn opgedane kennis, zoodra hij bij een smid in de leer komt?

Het bezwaar tegen de stelling, dat mannen in de kracht des levens, die afgezwaid zijn van hun ambtelijken- of beroepsarbeid, ander werk moeten zoeken, schijnt dus gegrond uit het oogpunt van de transferentie. Menig ambtenaar of studiemann zal zeggen met den rentmeester in de gelijkenis (Lukas 16): „Graven kan ik niet, te bedelen schaam ik mij.” (Graven staat hier voor alle handwerk). Zij die met den apostel Paulus in hun jeugd benevens hun studievak nog een handwerk hebben geleerd, hebben dus in dezen een streep vóór bij anderen.

Toch kan er inzake de transferentie van arbeid heel wat gedaan worden, inzonderheid als de arbeid als een mandaat Gods wordt beschouwd. Koning David oefende zijn regeertaak uit met ernst en vond toch tijd om te dichten en de harp te bespelen. Onze Koningin is een voorbeeldige Vorstin en tevens een beroemde schilderes. De verandering in maatschappelijke toestanden in de 20e eeuw roept om het verzetten van de bakens in opvoeding en onderwijs. De leerlingen van de scholen komende, moeten een tweevoudige opleiding krijgen, n.l. in handwerk en studie-arbeid. Op gevorderden leeftijd kan men zich ook laten testen, d.w.z. experimenteel laten onderzoeken, voor welken arbeid men nog het meest geschikt is, wanneer men zelf nog geen keuze heeft gedaan. Ook kan men zichzelf testen door in de verschillende kunsten, b.v. muziek, teekenen, schilderen enz. eenigen tijd les te nemen.

Er is echter één terrein, waarop geen transferentie-bezwaren voorkomen. Dat terrein is de arbeid tot de komst van Gods koninkrijk door verbreiding van het Evangelie. Op dat terrein zijn zoovele departementen waarbij men kan ingedeeld worden, dat er voor een ieder keuze bij is. Alleen geldt ook hier de regel van 1 Tim. 3:10: „En dat dezen ook eerst beproefd worden, en dat zij daarna dienen, zoo zij onbestraffelijk zijn.”

's Grav.

L.

UIT DE SCHRIFT

Hoog van moed.

(Bij het regeeringsjubileum der Koningin.)

En zijn hart verhef zich in de wegen des Heeren. (2 Kron. 17:6.)

Nu in deze dagen het Nederlandsche volk in gedachten teruggaat naar het oogenblik, toen een jonge vrouw van achttien jaar de kroon aanvaardde, wil het christelijk gedeelte der natie ook bij dit jubileum opening der Schrift. En al weten we bijzonder goed, hoe gevaarlijk en verwarrend het is, de koningen, die over het bondsvolk in het oude verbond geheerscht hebben, te vergelijken met vorsten uit later tijd, en al wijzen we ook elke verkeerde verbondsbeschouwing af, welke de Nederlandsche natie zou willen aandienen als het „Israël van Europa”, toch richten onwillekeurig de gedachten zich op wat de Schrift van de verbondsgeschiedenis verhaalt, voor zoover deze heenvoert ook door het koningshuis van David.

De korte aantekening nu, die omtrent Josafat in onzen tekst gegeven wordt, prikkelt daarbij de aandacht onwillekeurig. Josafat, de koning van Juda, die als zoon en opvolger van Asa den troon van David beklommen heeft, is een man geweest van scherp blik en van sterken hervormingsdrang. Met het tien-stammenrijk, dat destijds door den met zwarte kool geteekenden Achab werd ge-

regeerd, sloot hij vrede. Een bondgenootschap tusschen de beide vorsten was weer een hulpmiddel om de verstrooide schapen van Abraham's kudde bijeen te brengen. Bezegeld werd deze bond naar de wijze van vorsten door het huwelijk van kinderen, en een gemeenschappelijke veldtocht tegen den vijand in het noorden gaf er concrete uitwerking aan. Inderdaad, deze koning was scherp van blik. Bovendien was hij een man van sterken rechtswil. Hij wandelde op de vroegere wegen

van zijn vader, keerde zich tegen den Baälsdienst, herstelde den dienst van Jahwè, den God der vaderen en ondervond, naar de belofte, langs dezen weg den zegen van dien God. Hij is de man van het bekende systeem: „God bidden en zijn kruut droog houden”; want al mag hij met het tien-stammenrijk vrede sluiten, toch weet hij zeer wel, dat koning Achabs veldheersstaf, ook al wordt hij Josafat toegestoken, toch geen staf is om op te leunen; voor de vleeschelijke rust zou immers die

1898 - Het wondere Verbond. - 1938.

Wat zinvèrrukkend feestgedruisch
Doorschettert Hollands Tuin en Huis
En noodt tot gaaf jolijt
En ongerepte vroolijkheid
Getooiden allerweeg

Van vreugdevolle singelwal tot kriele keerweerstee?

Hoe danst het hart van Hollands guit
In glorie zijn gedenkklink uit
Bij schalke oranjezon,
En stikt het traantjen aan de bron
Van 't gauw gekropt gemoed —

Ontstoken voor zijn wiegegrond, van 't pure Neêrlandsch bloed. —

In gul gemeente huldekreet,
Een onbezwoeren vrijheidsseed
Uit franke borst geslaakt,
Die WILHELMINA trouw vermaakt
Ook in het snaaksche lied,

Dat uit een overgeestig hart om vollen adem schiet!

Wat vlagomwonden vendelpracht
Omslingert groen verkroosde gracht
En stug en grauw beton,
In balsemieke bloemfeston
Met keel en blank lazuur,

Dat oudvererfde heerlijkheid veredelt in zijn duur?

Hier feest het grijze landsverleên
Op 't hoffelijkst in statiekleên
Van heraldieken tooi
En schikt een diep gedoken plooi
Uit eerbied voor Nassouw',

En fijngesnaarde liefdezin, oranje, wit en blauw!

Ja, toch! dat volk is trouw en goed
Dat Gij nu veertig jaren hoedt
Met zoo savante drift:
Het heeft Uw fieren naam gegrift,
Niet in geducht metaal.

Maar in het lieve kinderhart — een goude' orangeschaal.

Het heeft het oude heldenbloed
Van Nassau's stam in U bevroed
En weet Uw wijde taak
Gewezen door de klare spraak
Van 't wonder van dit land.

Dat U, Vorstin, een laaf'nis is naar godgekoren trant.

De dichter, die met jagend bloed
Den Geus nog viert met hoogen moed,
Vereert dien wond'ren bond
Als in zichzelf gerechten grond
Voor diep getroost beleid,

Dat met den schoonsten offerzin zich volk en nakroost wijdt.

Als Prince Mouringh, rêcht aan 't stuur
In dwerrelwind van storm en vuur
De bark te houden wist,
En veertig jaren in den mist
Van twist en oorlogskans

Zijn lastig volken hopen deed bij licht van hooger trans. —

Zoo Gij! recht mannelijk gevroomd,
Hebt Ge in den storm het wee betoomd
En alle hoop geschoord
Met stille beên . . . in vree verhoord.
Ja! Gij hebt God gepraaid

En kreeg den vree, schoon vuur'ge damp met alle winden waait.

Als krimpen gaat de wereldkim
Op 't dansen van de roode schim,
Zij nóg Uw vrijheidsgaard
Bij hoogste gratie wel bewaard,
Uw biddend oog gericht

Op Hem, Die Neêrland, door Uw Huis gelèid, steeds ophief tot het licht!

En, treed ik ook voor God den Heer,
Dat Hij ons nog dien teerling keer',
'k Herhaal den vasten eed
Waarmee 'k me aan U gebonden weet
En werp mijn veder neer

Ter trede van Uw troon, Vorstin! — mag 't zijn, ik haal ze weer.

Haarlem.

JAN DE MARÉ.

staf een r
boort? E
tegen Isr
alle vest
het rijks
bracht e
had inge
ontstaat
beide rij
naar toe
hem dan
Een en
wegen v
Hij krijg
Leidsche
schenke
op rond
„hoog va
zegt de S
„In de
een koni
handen l
op voor
kracht, v
malie zi
verwijde
afgodisch
„Hoog
moed”.
Een „l
op en e
Geen v
van den
voor het
verbonds
zijn spre
buiten
dienst de
dat word
tum van
wijls het
wet verli
Ook d
koningse
wekkend
We lez
hart ziel
hier van
komt er
zich zijn
Uzzia ve
eigenwill
het altaa
der theo
maximus
eigen ha
weer de
muël in l
machtsus
dus ook
heid.
Nu is
betrokke
band tus
legen in
den Bijb
van de
maintien
bool van
het wape
nen dat l
op weg i
het bont
optreden
jaar van
teneinde
zich sche
ben te r
welke de
hoog-mo
ventsweg
„Hooge
in een tv
het vlees
dit dan v
we in h
krank. V
een teek
Hizkia be
„dewijl
zoo lezen
over voll
de ballin
loofde la
triumfeer
„uit Egy
Hizkia's
dagen ge
„hoogmo
de verdr
diensthui
der profe
daarna bi
nen, de
uit te hi
wederom
1) Dr A
Bijbel een
30 en 31, 1